

Gf.IV.30.652/2012/6.

A Debreceni Ítéltábla a Fazekas Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: Dr. Fazekas Attila ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (CÍME, Cg.: ..., adószám: ...) felperesnek, az Eszlári Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: Dr. Eszlári András ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (CÍME) alperes ellen 20 071 000 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2012. október 1-jén meghozott 13.G.40.062/2012/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2013. április 24. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127 000 (Százhuszonhétezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 14. sorszámon meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20 071 000 Ft-ot és ezen összegből 19 970 000 Ft után 2010. december 17. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamatot, továbbá 381 000 Ft perköltséget.

Megállapította, hogy a 1 500 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítéletben megállapított, releváns tényállás szerint az alperes megalakulása óta beltagja és képviselője a felperes gazdasági társaságnak.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság mint cégbíróság 2010. május 27-i kezdő időponttal elrendelte a felperes kényszer végelszámolását, végelszámolóként pedig a **CÉG**-t jelölte ki.

Az alperes 2010. május 27-i fordulónappal elkészítette a gazdasági társaság tevékenységet záró mérlegét, amelyben - egyebek mellett - 19 970 000 Ft pénzeszközt és 101 000 Ft értékű tárgyi eszközt tüntetett fel.

A kijelölt végelszámoló 2010. szeptember 15-én arról tájékoztatta a cégbíróságot, hogy a felperes vagyona teljes egészében nem nyújt fedezetet a hitelezők követeléseinek kielégítésére, amely tájékoztatásra tekintettel a cégbíróság felszámolási eljárás lefolytatását kezdeményezte a felperessel szemben.

A felszámolási eljárás elrendelésére 2010. december 16-i kezdő időponttal került sor, felszámolóként pedig a korábbi végelszámoló, a **CÉG.** került kijelölésre.

A kijelölt felszámoló felszólította az alperest a gazdasági társaság tevékenységet záró mérlegének elkészítésére és átadására, amely felszólításnak az alperes akként tett eleget, hogy a képviseletében eljáró házastársa 2010. december 20-án átadta a felszámolónak a 2010. május 27-i fordulónappal elkészített tevékenységet záró mérleget, amelyben a felperes vagyonaként 19 970 000 Ft pénzeszköz és 101 000 Ft értékű tárgyi eszköz szerepelt.

A tevékenységet záró mérlegben feltüntetett pénzeszközt és tárgyi eszközt az alperes a felszámolónak nem adta át.

A felperes a keresetében a tevékenységet záró mérlegben kimutatott összesen 20 071 000 Ft vagyoni érték és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A kereseti kérelme jogalapjaként „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 4., 31. és 34. §-ait jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett pénz- és tárgyi eszközök a mérlegkészítés időpontjában ténylegesen már nem álltak a felperes rendelkezésére, mivel a pénzeszközök a társaság céljaira már korábban felhasználásra kerültek, a tárgyi eszközök pedig megsemmisültek. Könyvelési hibák miatt azonban a fenti események a felperes könyveiben nem kerültek átvezetésre.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta és az alperest a keresetben foglaltak szerint marasztalta.

„A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 98. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra hivatkozással megállapította, hogy az alperes a végelszámolás kezdő időpontját követően köteles volt tevékenységet záró mérleget készíteni, és az abban feltüntetett vagyonelemeket a végelszámolónak átadni.

A perben rendelkezésre állt, nem vitás adatok szerint az alperes a tevékenységet záró mérleget elkészítette és abban 19 970 000 Ft pénzeszköz és 101 000 Ft értékű tárgyi eszközt tüntetett fel.

Az eljárás során nem volt vita a felek között abban a tekintetben sem, hogy a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett vagyonelemeket az alperes sem a végelszámolónak, sem a felszámolónak nem adta át.

A fentiekre tekintettel a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a mérlegben kimutatott pénzeszközöket a társaság már a végelszámolás kezdő időpontját megelőzően felhasználta, a tárgyi eszközök pedig megsemmisültek.

Az elsőfokú eljárásban jogi képviselő nélkül eljáró alperest az elsőfokú bíróság a

Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében, a 141. §-ának (6) bekezdésében, valamint a

164. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tájékoztatta az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről valamint a bizonyítás sikertelenségének következményeiről.

Az alperes azonban a bíróságtól kapott tájékoztatás ellenére a mérlegben feltüntetett eszközök felhasználását illetve megsemmisülését nem igazolta, ezért az elsőfokú bíróság az alperest a mérlegben kimutatott eszközök értékének a megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt körülményeket nem megfelelően értékelte, mivel figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az alperes rajta kívül álló okból nem tudta bemutatni az állításait alátámasztó könyvelési bizonylatokat.

Ezeket a bizonylatokat ugyanis a felperes a ... Város Önkormányzatától bérelt ingatlanban tárolta, amely helyiséget az önkormányzat a felperes előzetes értesítése nélkül kiürítette, az ott tárolt iratokat elszállította, amelynek során a könyvelési bizonylatok jelentős része eltűnt, illetőleg megsemmisült.

Hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy az elsőfokú bíróság „nem kellő gondossággal” tájékoztatta őt a bizonyítandó tényekről.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy a Cstv. 31. §-a alapján az alperes köteles lett volna a tevékenységet záró mérlegben kimutatott vagyont a felszámolónak átadni, amely kötelezettségének azonban az alperes - nem vitásan - nem tett eleget.

Megjegyezte, hogy a felszámolónak átadott tevékenységet záró mérleg tanúsága szerint a felperes gazdasági társaság házi pénztárában már a korábbi évben is rendelkezésre állt a mintegy 20 000 000 Ft pénzeszköz. A mérlegből megállapítható volt továbbá, hogy a felperes kötelezettség-állománya az előző év adataihoz képest nem változott, amiből arra lehetett következtetni, hogy a gazdasági társaság a rendelkezésére állt pénzeszközt - az alperes előadásával ellentétben - nem a társaság kötelezettségeinek a teljesítésére fordította.

A felperes véleménye szerint alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően tájékoztatta őt a bizonyításról szóló tényekről. Ezzel összefüggésben előadta, hogy a 2012. május 16. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság részletesen, a jogszabály előírásainak mindenben megfelelő módon tájékoztatta az alperest az általa bizonyítandó tényekről és a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeiről.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából jelentős tényeket illetően a tényállást a szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg és helytállóak voltak az abból levont jogi következtetései is.

Az alperes ugyanakkor a fellebbezésében nem jelölt meg olyan új tényt vagy körülményt, amely annak a megállapítását eredményezhette volna, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította volna meg, abból helytelen jogi következtetést vont le, vagy lényeges eljárási szabálysértést követett el.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján - annak helyes indokaira hivatkozással - helybenhagyta.

A fellebbezésben előadottakra tekintettel az ítéletábra a következőkre mutat rá:

Alaptalanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság „nem kellő gondossággal” tájékoztatta őt a bizonyítandó tényekről. Az 5. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalának harmadik bekezdésében foglaltak szerint ugyanis az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében és a 164. §-ának (1) bekezdésében foglalt előírásoknak mindenben megfelelően tájékoztatta az alperest a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről.

A tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítetteknel részletesebb tájékoztatás pedig az elsőfokú bíróságot nem terhelte, az 1/2009. (VI.24.) PK véleményben foglaltak alapján sem.

Nem követett el eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság az alperesnek a ... Önkormányzat megkeresésére irányuló bizonyítási indítványa mellőzésével sem.

Az alperesnek ugyanis - ahogyan erről őt az elsőfokú bíróság helyesen tájékoztatta - azt kellett volna bizonyítania, hogy a tevékenységet záró mérleg adatai szerint a házi pénztárban található 19 970 000 Ft a felszámolás kezdő időpontját megelőzően a cég tevékenységének érdekében felhasználásra került, a tárgyi eszközök pedig megsemmisültek. Ezeknek a körülményeknek a vizsgálata során pedig nem lehetett jelentőséget tulajdonítani annak, hogy az alperes által a ... Önkormányzattól bérelt ingatlanban tárolt könyvelési bizonylatokat és eszközöket az önkormányzat a bérelt ingatlanból elszállította, amelynek során a bizonylatok és az eszközök jelentős része megsemmisült illetve eltűnt, ugyanis e tényt még annak bizonyítottsága esetén sem lehetett volna az alperes javára értékelni.

„A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény (Számv. tv.) 165. §-a (3) bekezdésének a) pontja szerint ugyanis a pénzeszközöket érintő gazdasági műveletek, események bizonylatainak adatait késedelem nélkül, készpénzforgalom esetén a pénzmozgással egyidejűleg, illetve bankszámla forgalomnál a hitelintézeti értesítés megérkezésekor, az egyéb pénzüsségeket érintő tételeket legkésőbb a tárgyhót követő hó 15-ig a könyvekben rögzíteni kell. A Számv. tv. 169. §-ában foglaltak alapján a felperes társaság bizonylatainak megőrzéséről az alperesnek kellett volna gondoskodnia, amely kötelezettségének megszegését a jelen perben szintén nem lehetett az alperes javára értékelni, különös tekintettel arra, hogy a felperes nevében az alperes mondta fel az önkormányzattal kötött, az iratok elhelyezését is biztosító bérleti szerződést.

A következetes bírósági gyakorlat szerint pedig a gazdasági társaság vezetőjétől általában az elvárható mércéhez képest elfogadhatatlan a kiadások (költségek) és a bevételek bizonylatolásának hiánya, a számviteli elvek figyelmen kívül hagyása, ezért a felelőssége alóli mentesülése körében a saját számviteli, adózási szabályokat megsértő eljárására sikeresen nem hivatkozhat (BDT 2011.2602.).

Ugyancsak helyesen, a következetes bírósági gyakorlatnak megfelelően állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes mint a felperes gazdasági társaság üzletvezetésre feljogosított tagja köteles volt elszámolni a felszámolás alá került cég vagyonával (BDT.2009/12/222. számú eseti határozat).

Tény ugyanakkor, hogy az alperes a felperes gazdasági társaság tevékenységet lezáró mérlegében feltüntetett 19 970 000 Ft készpénz és 101 000 Ft értékű tárgyi eszközt nem adta át a felszámolónak, amellyel megsértette a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének b) pontjában előírt kötelezettségét.

Az alperes ugyanis a tevékenységet lezáró mérleg aláírásával elismerte a mérlegben foglaltak valóságát és felelősséget vállalt a mérleg tartalmáért (BDT 2012.2788).

Ebből következően a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint a perben őt terhelte (volna) annak bizonyítása, hogy a pénztárkészlet rovatban feltüntetett összeg a mérlegkészítéskor valójában már nem állt rendelkezésre, a tárgyi eszközök pedig megsemmisültek.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes a jogszabályban előírtaknak mindenben megfelelő tájékoztatás ellenére sem terjesztett elő olyan bizonyítási indítványt, amely alkalmas lett volna a fenti állításai igazolására.

Ennek hiányában pedig a felszámolónak (és az elsőfokú bíróságnak is) az alperes által készített és szabályszerűen aláírt mérleg adatait kellett a jogvita elbírálása során irányadónak tekinteni, amely mérlegben feltüntetett vagyonnal azonban az alperes - nem vitásan - a felszámoló felé nem számolt el.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az alperes a jelen másodfokú eljárással felmerült saját költségét (ügyvédi munkadíj) a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni a felperes számára a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából eredő másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítélet tábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének b) pontjában, valamint az (5) és (6) bekezdéseiben és 4/A. §-ában foglaltak alapján állapította meg.

Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket „Az illetékekről” szóló, módosított 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése folytán irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2013. április 24.

. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -